

רגע שבקדושה

(שנה למות שבתא מורייה)

עת את חבקת עפר המולדת
שקעה המשמש ברוכסי הכרמל,
וירח עצוב שלח קרן קודרת
על יריעות הרקיע לכתוב לך היל.
כוכבים הסתדרו בטורים ושורות
לא אומר נצנוז התיצבו בשתיקה
עת בנים כתב ירח בכתב מאורות
כבוד ויקר לחלווצה ותיקה.

כבוד ? הוא תמיד ממננו ברחת !

עת ראית צילו הייתה מתהמקת.
שבחיך, שבחי ראשונים, שכחת
אך בכתלים, תמיד הייתה הברקת.

האבניים תלחשנה אחת לאחת
במושול המוביל מצפת למטולה,
איך בזמן סכנה הלכת לא חת
ובסלך מזונות למשפחה כולה.
והיה המזון, אם הרבה או מעט,
دلתך תמיד פתוחה לאורחים.
והיות מאזינה בקדושה, בלאט,

גומעת דבריהם : איך שמאמה מפירים.

דמיית לחוקר שבנכר יהלך,
בולע רשימים, לא יפסיק מגמיעת,
רבים המקומות, במ נתית אוחלה,
ונחתם בישותך מיפעתם קימהה.

נותר בעיניך זור המפל,
ושפעת תלתליך כהרי הבירה
בקולך רונן צחוק ילדי נהיל
ואת כירדן זריה מהירה.